

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Z. R.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Alenou Straubovou,
advokátkou se sídlem Smetanova 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2019, č. j. KUZL-39860/2019, sp. zn. KUSP-10067/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. MULU - 20747/2018/26/MaS, sp. zn. 13848/2018/262/202 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 10. 7. 2018 cca v 11:05 hodin v obci Luhačovice na ulici Uherskobrodská při průjezdu kruhovým objezdem u Penny Marketu ve směru jízdy od Uherského Brodu na centrum Luhačovic, řídil motorové vozidlo Škoda Suberb žluté barvy, X, kdy za jízdy držel v levé ruce mobilní telefon. Tímto jednáním porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně uvedl, že napadené rozhodnutí (a potažmo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) trpí zásadními vadami formálního i obsahového rázu a jejich vydáním byl žalobce krácen na svých právech.
5. Žalobce v první řadě obecně namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, resp. předmětné řízení trpí závažnými vadami. Správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, skutek nesprávně posoudily, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování, jsou vnitřně rozporuplná a pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelná.
6. Další námitka žalobce směřuje proti výpovědím svědků – policistů H. a V., které dle žalobce obsahují značné rozpory a odlišnosti. Svědci např. uvedli, že vozidlo žalobce mělo čirá skla, což bylo vyvráceno předloženými fotografiemi, přičemž tento rozpor konstatoval ve svém rozhodnutí i žalovaný, avšak nijak se jím blíže nezabýval. Svědci nebyli schopni bezpečně identifikovat předmět, který měl žalobce údajně držet v ruce při řízení vozidla, možnost, že žalobce držel v ruce za jízdy kalkulačku, svědek H. nevyloučil. Shoda ve výpovědích nepanuje ani v případě barvy údajného telefonu. V rozporu jsou i části výpovědi svědkyně V. ohledně rychlosti průjezdu vozidla žalobce kruhovým objezdem, která byla ve skutečnosti vyšší než jí udávaná rychlost a blížila se dovolené rychlosti 50 km/h, přičemž při takové rychlosti by neměla možnost sledovat žalobce, co ve vozidle dělá. Rozporem je i tvrzení svědka H. ohledně oblečení žalobce v době prováděné kontroly, když svědek uvedl, že žalobce byl oblečen do zimní červené bundy, ač kontrola byla prováděna v měsíci červenci. Žalobce měl na sobě bílé

tričko a ve správním řízení dále nebylo vyvráceno tvrzení, že bílý kabel od telefonu, kterým byl telefon žalobce připojen k přístrojové desce vozidla, nemohl být na bílém oblečení žalobce viditelný. Co se týče přestupku držení hovorového zařízení řidičem při jízdě, představuje toto obtížně zachytitelné jednání, u něhož je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Uvedené rozpory se nepodařilo správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému odstranit a tudíž nebylo prokázáno, že by žalobce v době dopravní kontroly držel v ruce mobilní telefon a dopustil se porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Ze zjištěných skutkových okolností naopak dle žalobce vyplynulo, že svědci měli ztížený rozhled do vozu žalobce.

7. Žalovaný dále pochybil, když nevyhověl žádosti žalobce o provedení výslechu svědka R. M., s nímž žalobce hovořil v době provádění silniční kontroly přes handsfree a který by mohl potvrdit, že hovor přes handsfree probíhal. Stejně tak žalovaný pochybil, když nevyhověl návrhu žalobce na provedení rekonstrukce dané události.
8. Žalovaný měl dle žalobce postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a správní řízení zastavit, neboť nebylo s jistotou prokázáno, že by se žalobce dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu, tedy že žalobce v době dopravní kontroly skutečně držel v ruce mobilní telefon. Verze žalobce, že v ruce držel šedou kalkulačku, nebyla provedenými důkazy bezpečně vyvrácena.
9. V průběhu správního řízení bylo dále porušeno právo žalobce klást otázky svědkovi H., neboť byl z důvodu služebních povinností náhle odvolán z výslechu konaného dne 16. 1. 2019 u Městského úřadu v Luhačovicích a žalobce mu nemohl položit otázky, které měl za tímto účelem přichystány. Žalobce požádal o opětovné provedení výslechu svědka, k čemuž však nedošlo. Tento procesní postup považuje žalobce za nezákonný, neboť jím bylo porušeno ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a dále v rozporu se zásadou spravedlivého procesu a principem rovnosti zbraní.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. Na úvod žalovaný uvedl, že žalobce neuvádí v žalobě nic, s čím by se žalovaný nevypořádal v naříkaném rozhodnutí. Žaloba stojí na zpochybňování svědeckých výpovědí policistů, hledání umělých rozporů v nich a relativizování jejich výhledových poměrů. K jednotlivým žalobním námitkám pak žalovaný uvedl následující.
12. K postavení služebního vozidla se žalovaný vyjadřoval již v napadaném rozhodnutí (na str. 4). Policisté držení telefonního zařízení žalobcem pozorovali, když projížděl po kruhovém objezdu u Penny Marketu v Luhačovicích, přičemž se jedná o osvědčené stanoviště policejní hlídky: Z tohoto místa mají totiž policisté dobrý výhled na řidiče vozidel jedoucích po kruhovém objezdu, a že vozidla musí při projíždění kruhového objezdu zpomalit, policisté tedy mají více času na pozorování. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 52/2011, který se rovněž zabýval držením mobilního telefonu řidičem, který projížděl tímto kruhovým objezdem, a policisté stáli na stejném stanovišti, přičemž vzdálenost 10 metrů považoval Nejvyšší správní soud za dostatečnou.

13. Není dále pravdou, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda vozidlo mělo čirá či tónovaná boční skla. Boční sklo, jehož fotografie žalobce předložil, vyhovovalo předpisům. Není proto důvod se domnívat, že schválené tónování bočního skla, přes které policisté držení telefonního přístroje žalobcem pozorovali, zásadně omezovalo výhled do vozidla.
14. Žalovaný se neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že výpovědi policistů obsahují značné rozpory a odlišnosti. Mimo jakoukoli pochybnost lze uzavřít, že věc, kterou žalobce držel za jízdy v ruce, byl mobilní telefon, neboť o tom byli oba policisté zcela přesvědčeni. K nutnosti dokazovat barvu telefonu poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013 – 42, ze kterého vyplývá, že rozpor v těchto detailech není natolik zásadní, aby zpochybnil výpovědi policistů. Navíc byla z pohledu policistů vidět spíše přední strana telefonu, zadní stranu telefonu měl žalobce v dlani. Pro tvrzený rozpor ohledně barvy oblečení žalobce je dle žalovaného podstatný závěr, že držel-li žalobce mobilní telefon v levé ruce v úrovni volantu, světlý nabíjecí kabel nevedl kolem bílého trička žalobce, ale odrážel se od jeho kalhot a tmavého interiéru vozidla. Domněnka svědka H., že žalobce měl na sobě červenou zimní bundu, představuje nepodstatnou marginálii a nerelativizuje zbytek jeho výpovědi, zvláště uvedl-li, že se na oblečení žalobce příliš nedíval. Všemi uvedenými rozpory se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí a svědecké výpovědi policistů porovnával jak s ostatními důkazy, tak s tvrzením samotného žalobce. Tvrzení žalobce, že po kruhovém objezdu projížděl rychlostí 50 km/h, přitom telefonoval s kolegou přes bluetooth, počítal na kalkulačce a opíral si hlavu o ruku, ve které tuto kalkulačku držel a zároveň ji touto rukou obsluhoval, považoval žalovaný za nepravdivé.
15. Tvrzeným porušením práv žalobce při vedení správního řízení se žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval a žádné porušení neshledal. Zmocněnec žalobce byl přítomen výslechu svědka H. a položil mu celkem devět otázek, na které žalobce odpověděl. Shledal-li správní orgán, že ve věci již byly shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí, není důvod opakovaně předvolávat svědka za účelem doplnění jeho svědecké výpovědi.
16. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce v replice uvedl následující.
18. Žalovaným citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 52/2011 není pro posuzovaný případ relevantní, neboť skutkově se jedná o velmi rozdílnou situaci. V projednávané věci je především namítáno, že policisté měli zhoršený výhled do kabiny vozidla z důvodu zatmavení bočních skel a žalobce ve skutečnosti nadržel v ruce mobilní telefon, ale kalkulačku. Žalovaný spekulativně uvádí, že zatmavená boční skla se jeví jako čirá, aniž by k takovému tvrzení předložil jakýkoliv důkaz. Naopak žalobce předložením štítku o tónování skel a fotografiemi skel prokázal, že výhled do vozidla žalobce, a to především do prostoru řidiče, je pro okolní pozorovatele zásadním způsobem omezen. Tvrzení policistů neodpovídá reálné situaci v provozu, kdy je mobilní telefon obvykle umístěn na držáku v pravé části palubní desky vozidla a řidiči obvykle berou telefon do pravé ruky a levou rukou obsluhují volant. Žalobce měl ve vozidle a v mobilním telefonu zapnuto zařízení bluetooth, přes

handsfree komunikoval se svým spolupracovníkem, v pravé ruce držel šedou kalkulačku, v levé ruce držel volant a mobilní telefon se nacházel na místě spolujezdce a byl napojen přes šedý kabel do nabíjení. V rozporu je i tvrzení svědkyně V. o rychlosti průjezdu vozidla žalobce křižovatkou, která se blížila rychlosti 50 km/h, přičemž v takovéto rychlosti by bylo pozorování komplikovanější, nežli v rychlosti tvrzené svědkyní. Nepravdivá je dále výpověď svědků o tom, že mobilní telefon byl černé barvy, jelikož ve skutečnosti byl mobilní telefon žalobce zlatý. Nepravdivý je i údaj o vzdálenosti, z jaké měla hlídka jízdu žalobce sledovat, protože tato vzdálenost byla cca 10 metrů, tedy mnohem větší než svědkyně V. vypověděla. Dále je nepravdivá výpověď svědka H. o oblečení žalobce, který měl na sobě bílé tričko, nikoliv červenou zimní bundu. Kabel nabíječky nebyl bílý, jak tvrdí svědci, ale šedý a s ohledem na jeho délku je technicky vyloučeno, aby při napojení kabelu mohl žalobce držet telefon v levé ruce u svého ucha, jak vypověděli svědkové, protože nabíjecí kabel je relativně krátký. Výpovědi policistů se proto zásadně liší a jejich tvrzení neodpovídá zjištěným skutečnostem a vzhledem k uvedenému množství rozporů nelze s jistotou určitě, zda žalobce držel za jízdy hovorové zařízení či nikoliv. S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nelze konstatovat, že by se žalobce dopustil porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.

19. Žalobce na konci protokolu o výsledku svědka H. výslovně žádal, aby bylo v jeho výsledku pokračováno, neboť mu nestihl položit všechny otázky, které měl připraveny. Postup žalovaného je svévolný, pokud se domnívá, že položením 9 otázek je právo žalobce klást otázky vyčerpáno. Pokud účastník přestupkového řízení avizuje, že má na svědka další otázky, které správnímu orgánu přdestřel, měl by správní orgán jeho požadavku vyhovět a ve výsledku svědka pokračovat. Správní orgán I. stupně však v tomto případě žádosti žalobce nevyhověl, vydal ve věci rozhodnutí a tím zásadně porušil procesní práva žalobce.

V. Průběh ústního jednání

20. Žalobce především odkázal na obsah žaloby. Zopakoval celou situaci, jak při projíždění kruhovým objezdem telefonoval přes handsfree, přičemž se jednalo o obchodní hovor a na kalkulačce přepočítával nějakou finanční záležitost, a zároveň si kalkulačku přidržel na volantu. Policejní hlídka zastavovala a kontrolovala více vozidel. Při zastavení žalobce na dotaz policistů kam jede a proč, odpověděl, že je to vůbec nemusí zajímat. Dále policistům sdělil, že telefonoval přes handsfree, že to není zakázané, a ukázal policistům kalkulačku, kterou měl položenou na sedadle. Žalobce se domnívá, že se choval slušně, používání kalkulačky sice je do jisté míry nevěnování se řízení, ale v kruhovém objezdu už došlo ke zpomalení rychlosti, bylo tam více vozidel. Žalobce tedy jel minimální rychlostí a kalkulačku použil jen na krátkou chvíli. Údajně poté padlo ze strany policistů sdělení, že žalobci dokáží, co chtějí. Řízení je navíc dle žalobce zatíženo vadou, neboť když byl vyslýchán svědek nstržm. H., nebylo možno dokončit výslech tohoto svědka a položit mu další otázky údajně z důvodu časového presu. Došlo tím k porušení zásady spravedlivého procesu a je to v rozporu s principem rovnosti zbraní.

21. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav. Žalovaný nerozporuje, že žalobce od počátku tvrdí, že držel v pravé ruce běžovou kalkulačku. Mobilní telefon se měl nacházet na sedadle spolujezdce připojený na nabíjecí kabel. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že pravou ruku měl opřenou o loket o područku, v této ruce držel kalkulačku a zároveň měl o tuto ruku opřenou bradu, v tu samou chvíli měl hovořit přes handsfree s kolegou a kontrolovat výpočet na kalkulačce. Takový postup připadá žalovanému zvláštní, když žalobce současně projížděl v koloně kruhovým objezdem a tudíž musel před kruhovým objezdem podřadit, neboť řídil automobil s manuální převodovkou. Žalovaný se domnívá, že žalobce měl v ruce mobilní telefon, který měl celou dobu po ruce na sedačce spolujezdce, přičemž kalkulačka je i v každém mobilním zařízení. Je možné, že měl pravou ruku opřenou o područku a mobilní telefon měl v druhé ruce před sebou tak, aby jej bylo slyšet. Při průjezdu kruhovým objezdem pak musel pravou ruku použít na podřazení při zpomalení a mobilní zařízení si přechytil do druhé ruky, a pokračoval v hovoru a tento okamžik jej viděli policisté. Sankcionováno je přitom nejen držení hovorového, ale i záznamového zařízení a kalkulačka podle názoru žalovaného záznamovým zařízením je. Co se týká průběhu správního řízení, žalobce chtěl podle žaloby položit svědkovi nstržm. H. otázky ohledně toho, jaký byl vzhled do vozidla, jaká byla barva telefonu a jaká byla vzdálenost. Podle žalovavého na tyto otázky svědek již odpověděl a žalobce ani nyní neuvedl další konkrétnější otázky, na které se svědka chtěl zeptat. Správní orgán přitom určuje, které důkazy jsou potřebné k prokázání skutkového stavu, a v nyní posuzovaném případě správní orgán shledal, že další výslech svědka nebyl třeba, neboť svědek se vyjádřil dostatečně.
22. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že kalkulačka je záznamové zařízení. Dále se žalobce domnívá, že důkazy je třeba tvrdit již od začátku řízení, nikoliv až u jednání, a to, co uvedl na jednání žalovaný, jsou fabulace vznesené až po létech, kdy proběhla správní řízení. Policisté měli mít při silniční kontrole funkční kameru, aby zajistili řádné důkazy. Policisté žádný takový konkrétní a jednoznačný důkaz nepřednesli, to, co je tvrzeno, jsou pouze fabulace. Z výpovědi svědkyně V. podle žalobce vyplynulo, že nabíjecí kabel byl tak krátký, že nebylo možno mobilní zařízení držet v levé ruce a předávat si zařízení z pravé ruky do levé, tato teorie je tedy vyloučena technicky, kabel by žalobce jinak vyrval. Že žalobce ovládal kalkulačku na mobilním zařízení, je spekulace. Pokud by žalobce věděl, že udělal něco, co nesmí, nenechal by telefon ležet na sedadle spolujezdce, ale určitě by se nějak snažil zastříť spáchání přestupku.
23. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že žaloba je oprávněná, nebylo skutkově prokázáno, že by došlo ke spáchání přestupku, jak je popsán v rozhodnutí a celá situace proběhla jiným způsobem. Ve výpovědích policistů je celá řada rozporů, technicky je vyloučeno, aby bylo mobilní zařízení drženo v levé ruce, a to ať už u ucha nebo na volant v levé ruce, neboť by došlo k jeho vypojení z nabíječky handsfree. Je obvyklé pokládat mobilní zařízení na sedadlo spolujezdce. Jelikož k průjezdu kruhovým objezdem došlo pomalou rychlostí, bylo možné vytažení kalkulačky a její použití v rámci hovoru probíhajícího přes handsfree. Použití kalkulačky bylo bezpečné, a jelikož žalobce ví, že kalkulačka není záznamovým zařízením definovaným zákonem, tak neviděl problém v jejím použití za jízdy. Žalobce je tedy přesvědčen, že se žádného přestupku nedopustil. Proto by mělo být žalobě vyhověno a žalobci přiznány náklady za právní zastoupení.

24. Žalovaný ještě uvedl k délce nabíjecího kabelu, že již z fotografie založené ve správním spise je zřejmé, že žalobce drží telefon v levé ruce, přitom nikdo netvrdil, že žalobce držel mobilní zařízení u ucha. Žalovaný na závěr navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
26. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
27. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
28. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
29. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

30. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Souady jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
31. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v

čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

32. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
33. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v

- případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
35. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
36. Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.
37. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu,
ze kterého vycházely správní orgány. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 10. 7. 2018 cca v 11:05 hod. řídil žalobce motorové vozidlo Škoda Suberb, X, v Luhačovicích na ulici Uherskobrodská a projížděl kruhovým objezdem u Penny Marketu ve směru jízdy od Uherského Brodu na centrum Luhačovic. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem sepsáno, tento ve vyjádření ke spáchání přestupku na místě jeho spáchání uvedl, že nedržel mobilní telefon, ale kalkulačku béžové barvy, a oznámení o přestupku rovněž podepsal.
38. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
39. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
40. Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k žalobcem tvrzené rozpornosti jejich výpovědí, jakož i k dalším okolnostem, na které žalobce v průběhu správního řízení upozornil. Dle žalobce tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy hovorové zařízení, na druhé straně žalovaný byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policisty byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů, na straně druhé tvrzení žalobce.
41. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že

- deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
42. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
43. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).
44. Soud z obsahu správního spisu neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké

výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace, videozáznam), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno, neboť vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět. Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

45. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.
46. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 – 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a

svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

47. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů zcela konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 11. 7. 2017 a oznámením přestupku ze dne 10. 7. 2018, jež bylo sepsáno v průběhu silniční kontroly vozidla žalobce. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.
48. V daném případě správní orgány vycházely z výpovědí zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tyto výpovědi poté neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že svědkyně pprap. V. ve své svědecké výpovědi uvedla, že předmětného dne prováděla výkon služby společně s kolegou nstržm. H. ve služebním vozidle. S vozidlem stáli nu ulici Uherskobrodská v Luhačovicích na vjezdu do firmy ZD Zálesí, a to v blízkosti kruhového objezdu u Penny Marketu. Služební vozidlo stálo přední částí k hlavní komunikaci ulice, na které se nachází kruhový objezd. S kolegou měli dostatečný výhled na vozidla jedoucí po kruhovém objezdu od Uherského Brodu. V cca 11:05 hod. projel po kruhovém objezdu od Uherského Brodu na centrum Luhačovic řidič vozidlem Škoda Suberb žluté barvy, X. Když vozidlo projíždělo, svědkyně zřetelně viděla, jak řidič drží v levé ruce před volantem mobilní telefon asi černé barvy, od kterého vedl bílý kabel. Vozidlo jelo pomalou rychlostí, neboť před ním jela kolona vozidel, odhadem do 30 km/h. Na základě toho se kolega za řidičem rozjel. Při jízdě po kruhovém objezdu, kdy bylo vozidlo v jednu chvíli z boku, svědkyně pořád zřetelně viděla, jak řidič drží telefon v ruce. Poté vozidlo zastavili a proběhla silniční kontrola. Svědkyně dále uvedla, že řidiče viděla držet mobilní telefon na vzdálenost cca 5 – 7 metrů, byla si jista, že viděla mobilní telefon, nezaměnila jej s jinou velikostně podobnou věcí a rovněž viděla řidiče artikulovat. Skla u řidiče nebyla zatmavená a bylo jasné a slunečné počasí. Řidiče sledovali po dobu asi 3 – 5 vteřin, neboť jel pomalu. Svědek nstržm. H. poté vypověděl, že uvedeného dne vykonával hlídku s kolegyní V. Prováděli hlídkovou činnost na kruhovém objezdu u Penny Marketu u firmy Zálesí a.s. v Luhačovicích. Sledovali provoz a viděli přijíždět vozidlo Škoda Superb žluté barvy, jehož řidič držel v levé ruce ve výši volantu hovorové zařízení, od kterého vedl bílý kabel, nejspíš z nabíječky. Toto trvalo 2 – 3 vteřiny. Do vozidla dobře viděl, mělo čirá skla. Jako řidič služebního vozidla se svědek rozjel za vozidlem Škoda Suberb a následně jej dojel na zastávce autobusu. Poté proběhla silniční kontrola. Řidič nejdříve souhlasil, že přestupek vyřeší v příkazním řízení na místě, ale chtěl napsat jiný, nebodovaný přestupek. S tím

policisté nesouhlasili a chtěli řešit držení hovorového zařízení. Svědek dále vypověděl, že řidiče viděl držet mobilní telefon ze vzdálenosti 7 metrů. Mobilní telefon nemohl zaměnit s jinou věcí, myslí si, že to byl určitě mobilní telefon. Vozidlo nemělo dle svědka zatmavená skla, řidič se po kruhovém objezdu pohyboval odhadem rychlostí 40 km/h. V uvedený den bylo hezké, slunečné počasí. Jaké měl žalobce na sobě oblečení, se svědek nedíval, asi měl červenou bundu. Při průjezdu kruhovým objezdem jel řidič středem, svědek si nepamatuje, zda před žalobcem jela nějaká vozidla, ale provoz tam byl celkem hustý. Svědek si nepamatuje, zda žalobce po zastavení zmínil kalkulačku a ukazoval ji.

49. Krajský soud k tomuto konstatuje, že navzdory přesvědčení žalobce v těchto výpovědích neshledal žádné zásadní odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je však nade vší pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu žalobcem, přičemž se shodli především na levé ruce, ve které měl být telefon žalobcem držen v úrovni volantu a bílém (pravděpodobně nabíjecím) kabelu, vedoucím od mobilního telefonu. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem upozorováno. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně žádné významné odchylky nebyly v případě výpovědí zasahujících policistů ze strany krajského soudu shledány. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nadržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25). Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Žalobcovu verzi skutkového děje, tedy že po kruhovém objezdu projížděl rychlostí 50 km/h, přitom telefonoval s kolegou přes bluetooth, počítal na kalkulačce, kterou měl mít v pravé ruce nad řadicí pákou, a opíral si hlavu o ruku, ve které tuto kalkulačku držel, a zároveň ji touto rukou obsluhoval, považuje krajský soud shodně s žalovaným za krajně nepravděpodobnou a nezpůsobitou vyvrátit konzistentní výpovědi policistů.

50. Za zcela neopodstatněné považuje krajský soud i výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím, resp. k tvrzeným rozporům v nich. V první řadě žalobce namítal rozpor v tom, že vozidlo žalobce mělo mít čirá skla, ačkoliv toto bylo dle

žalobce vyvráceno fotografiemi a certifikačním snímkem. Tento rozpor konstatoval i žalovaný, avšak dle žalobce se jím nijak blíže nezabýval. K tomu soud uvádí, že z rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že se zabarvením skel vozidla žalobce zabýval. Žalovaný konstatoval, že ze štítku o zatónování bočního skla, který poskytl žalobce, vyplývá, že se jedná o tabuli rovnoměrně tvrzeného skla s normálním prostupem světla větším než 70 % ve smyslu předpisu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) č. 43 – Jednotná ustanovení pro schválení typu bezpečnostních zasklívacích materiálů a jejich montáž ve vozidlech. Při dodržení stanovené propustnosti se takto tónovaná skla jeví jako čirá a jejich zatmavení je patrné zejména při bližším pohledu. S uvedeným závěrem se krajský soud ztotožňuje. Pokud byla dodržena propustnost skla větší než 70 %, pak do vozidla muselo být vidět i z bočního pohledu, přičemž soud z vlastní činnosti ví, že žalobcem tvrzené limitní zatemnění zasklení na jeho vozidle se blíží při běžném pohledu sklu čirému. Proto soud považuje za možné, že se policistům, navíc za jasného a slunečného dne, skla jevila jako čirá.

51. Výhrada žalobce k rozporům policistů ohledně předmětu, který žalobce držel v ruce, je rovněž neopodstatněná. Oba svědci ve svých výpovědích potvrdili, že jsou si jisti, že žalobce v ruce držel mobilní telefon s bílým nabíjecím kabelem, záměnu s žalobcem tvrzenou kalkulačkou oba svědci vyloučili. Ze správního spisu navíc ani nevyplývá, že by uvedenou kalkulačku žalobce zasahujícím policistům na svou obranu ukázal nebo že by kalkulačku policisté viděli položenou někde v autě žalobce tak, jako viděli mobilní telefon žalobce položený na sedadle spolujezdce, což je mezi stranami nesporné. Co se týče barvy mobilního telefonu či nabíjecího kabelu, k tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 – 49, v němž rovněž došlo k rozporu v barvě mobilního telefonu. Nejvyšší správní soud *„považuje tento rozpor ve výpovědích za nepodstatný, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že oba policisté se v líčení samotného skutkového děje shodovali. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj výše již citovaný rozsudek č. j. 6 As 22/2013 – 27, podle něhož je nutno vzít při hodnocení výpovědi policisty v potaz časový odstup od popisované události a předpokládané množství případů, které mezitím tento policista ve službě řešil.“* Vzhledem k tomu, že v ostatních podstatných bodech skutkového děje ve výpovědích svědků došlo ke shodě, má soud údaj o barvě mobilního telefonu za nepodstatný detail. Soud se ztotožňuje s úvahou žalovaného, že svědci viděli mobilní telefon pravděpodobně z přední strany, jelikož žalobce jej měl držet v úrovni volantu, přičemž displej mobilního telefonu se mohl jevit jako tmavý a zadní stranu mobilního telefonu svědci nejspíše vůbec neviděli. Rovněž údaj o barvě nabíjecího kabelu, tedy zda byl bílý nebo šedý, je nepodstatný v situaci, kdy se oba policisté shodli na tom, že kabel viděli. Na uvedenou vzdálenost nemohli detailně rozlišit odstíny bílé a šedé. Žalobcem namítaná nemožnost držení mobilního telefonu u levého ucha z důvodu délky nabíjecího kabelu, který by byl na takové držení moc krátký, je rovněž bezpředmětná. Policisté totiž shodně vypověděli, že žalobce měl mobilní telefon v levé ruce nikoliv u ucha, ale v úrovni volantu, a tam délka nabíjecího kabelu dosahuje, což je zjevné i z žalobcem poskytnuté fotografie nabíjecího kabelu. Co se týče barvy oblečení žalobce, tedy rozpor, zda na sobě měl červenou bundu či bílé tričko, soud stejně jako žalovaný považuje za okrajovou záležitost. Konstrukce žalobce, že v případě, že měl na sobě bílé tričko, nemohli policisté vidět bílý nabíjecí kabel odrážející se od tohoto bílého trička, byla vyvrácena logickou úvahou žalovaného, že z bočního pohledu, jak jej viděli svědci,

se bílý kabel odrážel spíše od tmavého interiéru vozidla. S touto úvahou se soud rovněž ztotožňuje. K tomu soud dodává, že žalobce si v tomto ohledu protiřečí v tom, že rozporuje bílou barvu nabíjecího kabelu a tvrdí, že tento kabel byl šedý, ale současně argumentuje, že bílý kabel nemohl být vidět, protože se odrážel od bílého trička žalobce. Rozpor soud dále neshledává ani ve výpovědích o rychlosti vozidla žalobce při průjezdu kruhovým objezdem. Svědek H. vypověděl, že provoz byl hustý, svědkyně V. dokonce vypověděla, že žalobce jel v koloně vozidel. Logický je tedy závěr žalovaného, že při průjezdu kruhovým objezdem se rychlost vozidla žalobce nemohla blížit rychlosti 50 km/h s ohledem na hustotu provozu, když tuto rychlost ostatně neumožňuje ani konstrukční řešení kruhového objezdu. K tomu soud dodává, že žalobce si protiřečí i v jím uvedené rychlosti vozidla, když v žalobě uvedl, že jel rychlostí blízkou 50 km/h, avšak na jednání před krajským soudem uvedl, že jel kruhovým objezdem pomalu, minimální rychlostí a v koloně vozidel (a stíhal přitom obsluhovat tvrzenou kalkulačku). Z uvedeného tedy vyplývá, že policisté měli dostatečný čas upozorovat, že žalobce má v ruce mobilní telefon i ze vzdálenosti až 10 metrů a svědky tvrzený čas pozorování žalobce v rozmezí 3 – 5 vteřin odpovídá takové rychlosti. Odhad vzdálenosti, ze které svědci viděli žalobce ve vozidle, možná není úplně přesný, nicméně i z takové vzdálenosti je možno do vozidla vidět a vnímat svými smysly, zda řidič drží mobilní telefon, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, neboť *„držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků pozorovatelné pouhým zrakem.“* V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud dokonce konstatoval, že pouhým zrakem je viditelné držení mobilního telefonu i na vzdálenost 10 – 13 metrů. Je tedy reálné, aby oba svědci i ze vzdálenosti 10 metrů, jak tvrdí žalobce, viděli pouhým zrakem, že žalobce drží mobilní telefon v levé ruce nad volantem a mobilní telefon je připojen k (bílému) nabíjecímu kabelu.

52. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě telefonní přístroj (mobilní telefon), přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, neboť v danou chvíli služební vozidlo PČR stálo na stanovišti. Výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly pak zcela jednoznačně dobré. Skla vozidla žalobce byla standartně zatmavená a rovněž panovalo dobré počasí. Je vhodné zdůraznit, že zasahující policisté pozorovali jízdu žalobce ze vzdálenosti maximálně 10 metrů, přičemž policisté měli dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při jízdě telefonní zařízení či nikoliv. Dle vyjádření zasahujících policistů žalobce v okamžiku upozorování přestupku stále držel mobilní zařízení v levé ruce u volantu a k mobilnímu zařízení byl připojen nabíjecí kabel, tudíž bylo bez dalšího zřejmé, že držel mobilní telefon. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování policisté mýlili, tedy že by mobilní telefon zaměnili např. s kalkulačkou, jak uvádí žalobce. Krajský soud v tomto ohledu poznamenává, že ani případný žalobcem navrhovaný důkaz provedením výslechu svědka, který by potvrdil, že v daný moment hovořil s žalobcem přes bluetooth, popř. provedení rekonstrukce dané události, by nemohl vést k získání nových poznatků způsobících zpochybnit svědecké výpovědi policistů. Svědecká výpověď totiž nemůže napovědět nic o tom, zda žalobce měl či neměl mobilní telefon v ruce, neboť i kdyby hovor probíhal přes bluetooth, stále mohl žalobce držet mobilní telefon v ruce a např. mít zapnutý hlasitý odposlech, o čemž svědek nemohl mít žádné vědomosti. Rekonstrukce události by rovněž mnoho nenapověděla o dané události, nadto jak už uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí,

uvedené stanoviště policistů je pro provádění těchto hlídek časté právě proto, že policisté z něj mají dobré výhledové podmínky na dění na kruhovém objezdu.

53. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“
54. Pokud jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správními orgány), která se jeví jako krajně nevěrohodná a účelová. Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů.
55. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi zasahujících policistů, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokazané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, která byla krajně nepravděpodobná. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j 7 As 102/2010 – 86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobce ve správním řízení navrhl odlišnou verzi skutkového děje, jež však nevyvrací tvrzení uváděná PČR ani do posouzení předmětné věci nevnaší relevantní pochybnosti. Správní orgány proto neměly sebemenší pochybnost o správnosti tvrzení zasahujících policistů (jež bylo po celou dobu konzistentní), neboť žalobce v řízení nevnesl žádnou pochybnost stran řádného zjištění

skutkového stavu. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

56. Co se týče námitek žalobce stran vedení správního řízení, spočívajících v porušení práva žalobce klást svědkovi nstržm. H. otázky v průběhu ústního jednání, ztotožňuje se krajský soud s argumentací žalovaného. Jak bylo uvedeno již výše, přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Správní řízení ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů, která dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výslech svědka H. sice byl ukončen z důvodu jeho odvolání k plnění naléhavých služebních povinností, nicméně se tak stalo v situaci, kdy již předtím svědek volně vypovídal, poté odpověděl na otázky správního orgánu I. stupně a rovněž odpověděl na 9 otázek, kterému mu položil zástupce žalobce. Pokud v dané situaci správní orgán I. stupně vyhodnotil, že dokazování již bylo dostatečné ke zjištění stavu věci, nebylo důvodu předvolávat svědka H. opakovaně jen z toho důvodu, že žalobce nestihl položit všechny otázky, nadto takové, na které již svědek odpověděl dříve. Vzhledem k tomu, že správní orgán není vázán návrhy účastníků, byl oprávněn vyhodnotit, zda je další dokazování potřebné či nikoliv. S uvedeným návrhem na doplnění dokazování se žalovaný rovněž dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
58. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
59. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
60. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce